

Гледа той тази ледена кжшица, цѣла съ снѣгъ затрупана и съ ледени висулки обкичена и наредена. . .

Почудилъ ѝ се селянинътъ, обиколилъ я отвсѣкждѣ, па потракалъ на вратата. Ето че излѣзалъ на срѣща му единъ бѣлобрадъ старецъ; по брадата му ледени висулки висѣли, а на главата му — цѣла прѣпа снѣгъ. . .

— Кой си ти — извикалъ той — който смѣешъ ни въ туй — ни въ онуй врѣме по хорскитѣ кжши да тракашъ?

Говори, а очитѣ му като вжглени свѣтятъ; а въ ржка си държи една тояга готова за всѣки случай.

Разбралъ селянинътъ, че това е самиятъ дѣдо Мразъ, поклонилъ му се и му казалъ:

— Не ми се сърди, побратиме. Азъ дойдохъ да ти обясня моята тжга. Надума ме моята баба житото да посѣя. Азъ ѝ думмахъ, че рано е още, а тя на своето си настоява. . . А ти, братко, като си миналъ вечеръта прѣзъ полето, всичкото мое жито си смразилъ. . .

Затрепералъ отъ ядъ дѣдо Мразъ

— Тѣй ти се пада, думалъ той — защо ти не ме уважавашъ? Махай се отъ тукъ, до гдѣ си още живъ, а то и на тебе иѣма да простя. . .

Заплакалъ селянинътъ отъ жалость.

— Съсипа ме ги мене, братко, па отгорѣ на това искашъ още и да ме убиешъ. . .

Замахналъ дѣдо Мразъ съ тоягата върху селянина. но въ това врѣме излѣзла отъ ледената кжшица една млада дѣвойка, хубавица — писана, съ цвѣтя накичена. Хвърлила се тя върху дѣда Мразъ и го хванала за ржката.